

8

פרק

הבחירות, התוצאות, שריפת המכונית
ומשפחת אלפרון

גבעת שמואל

עם סיום שירות הקבע בחודש יולי בשנת '92, אחרי 30 שנות שירות ארוכות ומספקות, החלטתי לקחת קורס בנושא כוח אדם באוניברסיטת בר אילן, כהכנה מקדימה לחיים האזרחיים. הייתי אז בחופשת הפרישה מהצבא. עוד בראשית החופשה ניסיתי לדחות החלטות ולבדוק כיוונים שונים להמשך דרכי. במהלך הקורס כבר התברר לי כי בקיץ העוקב אמורות להתקיים בחירות מוניציפליות וראש המועצה דאז בגבעת שמואל, יעקב ויסמונסקי, מתכוון לפרוש אחרי כהונה ארוכה של מספר קדנציות מכובד בתפקיד.

זמיר בן ארי, ידידי מגבעת שמואל ופעיל ליכוד התלבט האם לרוץ לתפקיד ראש המועצה, ולא רק הוא אלא גם אנשים נוספים שתהו האם הגיע זמנם לכהן בשירות המוניציפלי כראשי ראשות. ההתלבטות הזו הגיעה בסופו של דבר גם אליי. אנשים שאלו ותהו ולחצו, ואני עניתי שאינני מתכוון להתמודד מול זמיר, אך אם תהיה אווירה בה אראה כי אני זוכה לתמיכה מלאה, אהיה מוכן לקבל את התפקיד על עצמי.

באותה העת גם אחי, אהוד אולמרט, החליט להתמודד לראשות עיריית ירושלים מול טדי קולק שיהיה כעשרים ושמונה שנים בתפקיד. כוונתו של אהוד להתמודד מול טדי קולק נראתה בעיני יריבים - ובדגש על עיתונאים אינטרסנטים - כהתרסה וארוגנטיות; הצטיין בכך במיוחד הכתב שלום ירושלמי שיצא עם כתבה גדולה בעיתון 'העיר' ובין היתר כתב בהתרסה - מה אולמרט מרשה לעצמו ללכת לבחירות?

כך או כך יצא כי באותה מערכת בחירות מעניינת, אהוד התמודד בירושלים ואני בגבעת שמואל. ידעתי והודעתי לתומכי כי אינני מתכוון להיות נציגה של מפלגה מסוימת אלא ראש מועצה של כולם וזכיתי לתמיכה רחבה מאד מכל קצוות הקשת הפוליטית. ביניהם כמובן היו גם אנשים מהשמאל שתמכו בי. צריך לזכור שרעייתו של אהוד, עליזה, גדלה בקיבוץ עין דור, והעניין הפוליטי כלל לא היה מרכזי אצלנו באותה תקופה.

בליל הבחירות עצמו ניצחתי בשני שלישי את המתמודד מולי; שדרן רשת ב' מאיר איינשטיין זכרונו לברכה, הזמין אותי למחרת בבוקר לשידור החי והעלה גם את אהוד לשיחה מירושלים בה שנינו דיברנו על התוצאות.

הבהרתי שהמגמה שלי הינה של עשייה לטובת גבעת שמואל ולא כנציג פוליטי של הליכוד. בשנים הראשונות נוכחתי לדעת שחלק לא קטן מהפעילים הפוליטיים מוכוונים להשיג את מה שהם רוצים. אחרי שנה בתפקיד ראש המועצה התגלו תופעות של ונדליזם, אנשים זרקו שקיות זבל סמוך לדלת משרדי במועצה וליד ביתי.

היה מדובר בסוג של מגמה שגברה והלכה ואנשים ציפו שאכנע לבקשותיהם. השיא היה ללא ספק אירוע שריפת המכונית שלי שהתרחש בשנה השנייה שלי במועצה המקומית בין 94'95-'. מאז פציעתי בלבנון בשנת 1982 היה לי רכב נכים ועם שחרורי מהצבא ולאור ההצעות שהועמדו בפני, רכשתי מכונית וולבו בצבע לבן. הרכב עמד ליד הבית בגבעת שמואל כמובן ללא שמירה, מכיוון שמעולם לא חשתי שאני זקוק לה. הבן של השכנה שלמד אז בתיכון עד השעות המאוחרות הרגיש לילה אחד בריח שרוף,

מצאנו את המכוננית שרופה ומיד קראנו למשטרה.

הנזק לא היה נורא ורובו כוסה ע"י הביטוח הפרטי שלי, אבל הסיפור הזה חלחל בישוב. לא ידעתי מי עשה את זה ועד היום אינני יודע. והיכן המשטרה שהייתה צריכה להגיע? הם לא הגיעו לשום מסקנה והעניין התאדה.

צריך לזכור שבגבעת שמואל התגוררה משפחת אלפרון. מה שאומר שכל דבר שלא נראה טוב או חוקי, מיד היו זורקים זאת על ה'אלפרונים', וזאת על אף שלא הייתה כל הוכחה שהעמידה אותם כחשודים ולא היתה סיבה אישית שהם יעשו זאת. מעולם לא היו לי היתקלויות עם מי מהם.

באותה תקופה גר בחור בגבעת שמואל, אורי לוי שמו, שהיה ידוע כבורר בין "בעלי דין", בשפת העולם התחתון. אבי משפחת אלפרון עבד במועצה במחלקת איסוף אשפה ויצא לפנסיה. במשפחה היו מספר אחים - אריה שהוגדר כחולה, יעקב, ניסים ומוסא אלפרון וכן זלמן ושרה. בשלב מסוים מוסא עבר לרמת גן, ואף הזמנתי אותו אליי לביתי לשוחח בארבע עיניים.

אהובה, אשתו של יעקב, ביקשה לבקש להוציא לחופשה מבית הסוהר את האבא לעליה לתורה בחגיגת בר המצווה של הבן. היא התקשרה אלי, הצעתי שאבוא אליה כדי לדבר והסברתי את בעייתיות הנושא. באותו זמן הכרתי את מי שהיה שר המשטרה משה שחל, והעליתי בפניו את הסוגיה של משפחת אלפרון. הוא סרב לטפל בכך. שבתי למשפחה על מנת להסביר להם את גישת המשטרה, שבצער רב הם לא יקבלו חופש לבר המצווה. כאמור, עמם לא היתה לי כלל בעיה. מה שהפריע לי עם אנשים

במהלך הכהונה, היה דווקא מקרב מכרים ומקורבים שניסו לתת לי הוראות ועצות בלי סוף. "תפטר את זה, תביא את זה", אלו דברים שמעולם לא הייתי מוכן לקבל.

מרכז השלטון המקומי

ההזמנות להשתתף בישיבות של מרכז השלטון המקומי לא אחרו להגיע. התמניתי ליו"ר ועדת הביטחון של מרכז השלטון המקומי, כאשר הנושא המרכזי שהטריד בזמנו את הממשלה והשלטון המקומי היה נושא אבטחת מוסדות החינוך; נושא נוסף שעמד בצמרת עיסוקי המשרד היה נושא הבטיחות במוסדות החינוך. במהלך תקופה זו, שר החינוך יצחק לוי מינה אותי לעמוד בראש ועדת חקירה שתפקידה היה לבדוק את סוגיית הבטיחות של מוסדות החינוך וגני הילדים בכל הארץ. התרוצצתי ברחבי המדינה והגשתי המלצות. אחד המקרים הקשים נגע לילדה מירושלים שישבה על אדן החלון, מעדה, נפלה ונהרגה. התעסקתי עם כל סוגיות הביטחון, וראיתי בכך הכרה והערכה של המערכת השלטונית בי. למרות שהממשלה הייתה בראשות מפלגת העבודה, הם בחרו בי. לשמחתי הזיקה הפוליטית לא קבעה, וביצעתי את הפעילות שנדרשה ממני תוך הכרה בחשיבותה.

איחוד רשויות ותיקון תשתיות

אחרי השחרור מהצבא ובחירתי לראש מועצה, אחת המגמות של יצחק רבין, ראש הממשלה דאז הייתה לאחד את הרשויות המקומיות. שר הפנים מינה ועדת לאיחוד רשויות מקומיות;

להלכה, היינו שלושה חברים מהשלטון המקומי - יו"ר המרכז - עדי אלדר - ראש עיריית כרמיאל, מאיר ניצן - ראש עיריית ראשון לציון ואני. מכל ראשי השלטון המקומי מי שבא לכל הישיבות, ערך את כל הסיורים ואת כל מה שהטילו עליו, הייתי אני. חשתי כי יש ביכולתי לבצע את כל המשימות, ובמקביל גם לנהל את הישוב. בתוך זה החלטתי והובלתי מהלך שהיה מאד חשוב בעיני: תיקון תשתיות.

גבעת שמואל היא ישוב ותיק עם תשתיות ישנות ולא מטופלות. עוד בטרם כניסתי לתפקיד הטריד אותי הנושא. באחת הישיבות הראשונות הגשתי בקשה לפיה בחופש הגדול הקרוב נשפץ את כל מערכת החינוך בישוב. קבעתי תכנית ולוח זמנים לשיפוץ כל בתי הספר והגנים, בקיץ אחד במערכת אחת. במשך החודשים מדצמבר 1993 ועד יולי 1994 עשינו את כל ההיערכות המתחייבת. התייעצות עם מומחים, יציאה למכרזים, רכישה של אמצעים כגון מערכות מיזוג ועוד. ביצענו מה שמכונה במונחי הניסיון הקודם שלי: "היערכות צבאית מלאה", על מנת לעמוד בסיום המועד שקבעתי על פי התוכנית. בניתי חלוקת עבודה, וועדות היגוי, ארגנתי את מעורבות המורים, מעורבות ההורים לפי מוסדות החינוך ועוד. מעורבותי האישית במהלך הפרויקט כולו, הייתה מלאה. ניהול פרויקט שכזה, שווה ערך בהיקף עלויות לתקציב שנתי מלא של המועצה המקומית באותם ימים, גם אם מדובר ב-25 מיליון ש"ח "בלבד".

לקראת סיום העבודה, נערך הקבלן הראשון מבין הקבלנים לסדר את חצר בית הספר לטקס חגיגי בו נשאו ברכות סגל המורים ונציגי ההורים. וביום ה-1 בספטמבר חגגנו את פתיחתם המשודרגת של מוסדות החינוך.

תוך כדי תכנון הפרויקט, במהלכו וגם לאחר מכן, ביצענו מהלכים מתוך ידיעה שלעיתים מערכות השלטון המקומי והביקורת של מבקר המדינה, חסרים את המעוף המספיק לצרכים במקום. למשל: בבית הספר אלון הבנוי עם חטיבה בוגרת וחטיבה צעירה, עמד בראש הגבעה ולצדו מחסן של חומרי הבניה וציוד אחר של המועצה המקומית; כדי להיכנס למחסן צריך היה לעבור דרך חצר בית הספר עם טנדרים, כשהילדים הקטנים מתרוצצים בחצר. החלטנו להוציא את המחסן, כיסחנו את הגבעה ובנינו במקומה מגרש כדורסל עם טריבונה המנצלת את שיפוע הגבעה ועם יציאה לחצר בית הספר. כך הרווחנו מגרש ספורט שהילדים יכולים לשחק בו עם יציע של מאות מקומות ישיבה וכל זה כשבאגף הצר של המגרש היה ונשאר מתנ"ס הישוב בו פעלו כל התנועות יחד-דבר ייחודי לגבעת שמואל. מגרש זה העומד על תילו גם היום משמש את בית הספר, המתנ"ס וכלל הציבור. בכל פעם שאני עובר שם אני גאה הן על ההחלטה שקיבלתי והן על התוצאה.

בשלב מסוים שלחו ממשרד מבקר המדינה, אישה - מבקרת, עולה חדשה מרוסיה, שהחלה לתחקר אותי על מהות ההחלטה וביצוע הפרויקט. נשאלתי בפשטות מדוע אני עושה את כל זה? היה לי קל להסביר לה את המטרה ולהציג את התוצאה. התגאיתי על כך שהצלחנו לחלץ את מחסן חומרי הבניה של המועצה שפעל בתוך חצר בית ספר מבלי שאף ילד נפגע, ואמרתי למבקרת - שלא היה כדבר הזה ולא יהיה.

בכל כיתה נבנתה מערכת מיזוג אויר. ניסיוני הצביע על כך שבמקרים רבים יחידות הכוח נגנבות כאשר הן נתונות במעין

כלובי מתכת. זה עניין של דיונים, החלטות והרבה כסף על מנת להשלים את מערכת המיזוג. לכן החלטתי לבחון הקמת מערכת מיזוג אויר מרכזית לכל מבנה בית ספר. איתרתי במכרז מומחה למיזוג אויר שערך את התכנון המתחייב וסייע גם ברכישת המתקנים. עם תחילת הלימודים העמדנו לרשות הילדים מערכות מיזוג אויר מרכזיות, כאשר מתקן הכוח המייצר את המיזוג מונח על הגג, בדרך שמנעה את גניבת האמצעים. בכך הבטחנו הן מערכת מיזוג אויר ברמת גבוהה והן מערכת יציבה מבחינת הישרדות ותפקוד. בנוסף, שיפצנו את אולמות הספורט בבתי הספר וגם כאן העמדנו לרשות התלמידים מערכות מתקדמות, את רצפות הבטון החלפנו במשטחי גומי ראויים וגם שם נהנו התלמידים ממיזוג אויר.

ישבנו עם מנהלי בתי הספר והמורים ויחדיו עיצבנו את חדר המורים. לא היה יום שלא עברתי בכל המערכת כדי לראות את התקדמות העבודה. היו הורים שהתנגדו ולא האמינו שאספיק לסיים את הפרויקט. נשאלתי לא פעם האם כבר יצאתי למכרז תחבורה על מנת להסיע את הילדים עם פתיחת שנת הלימודים לבתי הספר והגנים ביישובים הסמוכים. שדרוג מערכת החינוך נתן דחיפה עצומה לגבעת שמואל. אחרי עשרה חודשים הפעלנו מערכת חינוך משודרגת וזה היה מהלך מאד משמעותי לישוב כולו.

יעקב ויסמונסקי, ראש המועצה הקודם, התחיל בכל הפעילות של תכנית המתאר ועלי הוטל להתחיל לבצע ולקדם את המקום. התב"ע הראשונה שאותה הובלנו והייתה אמורה לשמש כקרקע לבניה קיבלה את האישורים המתאימים בזמן שבנימין [פואד] בן

אליעזר היה שר הבינוי והשיכון. על אף שהוא היה שר בממשלת המערך-עבודה ואני ייצגתי את הליכוד, הזמנתי אותו לגבעת שמואל, הצגנו בפניו את התכנית להקמת השכונה החדשה, ובהמשך הוא יצק את אבן הפינה לשכונה זאת בטקס שקיימנו במקום.

בתקופה בה כיהנתי כראש המועצה בגבעת שמואל, הייתי שותף לעמיתי בבקעת אונו והקמנו את פורום ראשי רשויות בקעת אונו: היינו יושבים ודנים על דברים משותפים שבמחלוקת. כל השינויים שהתבקשו באזור גני תקווה ודרום השרון וגני תקווה מול סביון וקירית אונו. וכמובן בכל מיני נושאים אחרים שבהם היה טוב שנגבש רעיונות יחד.

יש בידי תמונה שבה ראש הממשלה דאז יצחק רבין מגיע לאזור קריית אונו ואני לוחץ את ידו. באותה תקופה בא אלי בני נחמיה שהיה ירושלמי וביקש שאקצה לו מקום להקמת אוניברסיטה, שיסודותיה כבר החלו לקום בקרית אונו. לא הייתה בידנו האפשרות למהלך זה והתוצאה הייתה הקמת מכללת קריית אונו העושה כיום חייל.

אבל בתוך כל ההצלחות היה גם כישלון אחד. בתוך גבעת שמואל הייתה שכונה ישנה שנבנתה בשנות ה-50 - שכונת גיורא על שם גיורא יוספטל, ובשכונה הזו היו קיימות כ-540 יחידות דיור; בתים אלה היו בשנת 1993 קטנים, מוזנחים ותושביהם היו בני אוכלוסייה מוחלשת. הניסיון היה כמובן לעזור על ידי מודל פינוי בינוי, כשאנחנו היינו הראשונים להתחיל ולפתח אותו בהיקף שכזה. באותה התקופה, רוב הקרקע בגבעת שמואל הייתה פרטית- לכן

קיווינו לצאת עם מודל שיציג לנו את ההתכנות הכלכלית של כל מה שיש על מנת שנבנה מחדש בתים יותר גדולים עם תשתית חדשה ונמשיך לחדש את פני העיר. אגב, במהלך כתיבת הספר התבשרנו שמערכת השיפוט של מדינת ישראל שעסקה בסוגיית פינוי בינוי זה, נתנה בעצם אור ירוק להפעיל את התוכנית. אני מקווה לטובתם של התושבים הוותיקים בשכונה שהתוכנית אכן תצא לפועל ותושביה הוותיקים והנאמנים של העיר יזכו לקורת רוח ולאמונה שהבטחות שצריך לקיים אכן בסופו של דבר מתבצעות.

שכרתי חברה שהייתה מובילה בתחום ניהול פרויקטים ונוהלה על ידי האדריכל יורם גדיש, שהביא לחברה מערכת של אנשי מקצוע ביניהם שמאי מקרקעין, שיכלו לקחת את כל הנתונים ולתכנן את כל הנדרש. הגענו להערכה, שמתוך המכלול הזה של הקרקע ועל מנת שיהיה מצב סביר - נצטרך לבנות מחדש כ - 1700 יחידות דיור חדשות ומתוכן 540 יחידות יינתנו למשפחות המתגוררות במקום; השאר ישוקו על ידי מנהל מקרקעי ישראל, בכך יאפשרו את שיפור איכות החיים של האוכלוסייה הפחות חזקה ובמקביל נביא להגדלת המקום. בשכונה היה בית כנסת; הבטחנו לתושבים שבתכנון החדש - הוא יישאר במקומו. בשלב המכרז שאמור היה לעשות מנהל מקרקעי ישראל, הסתבר שאחת החברות המתמודדות עשתה מהלך בלתי כשר עם נציג מוסמך של המנהל, והפרויקט כולו גלש למערכת המשפטית. שני החשודים העיקריים הועמדו לדין ונערך להם משפט. שימשתי כעד תביעה בשני המשפטים; שני הנאשמים נכנסו לכלא אולם בסופו של דבר הפרויקט נתקע ועמו מודל ה"פינוי בינוי" אצלנו, נתקע אף הוא. הפרויקט לא חודש מאז, ולצערי הבתים מוזנחים, מראה כואב מבחינתי. לעומת זאת, פרויקט ה"פינוי בינוי" הולך וקורם עור

וגידים במקומות אחרים בארץ. גם היום אני בטוח שהעבודות שעשינו והניסיון שצברנו תרם בישובים אחרים והתפיסה של שיפור הבינוי ושיפור מצבם של משפחות רבות במדינת ישראל נמצא בתהליך ומתבצע.

מדובר באתגר עצום ופרויקט אדיר. מסוג הדברים שבהם ראש מועצה עומד למבחן. כאשר התחלתי בתפקיד, גבעת שמואל מנתה כ- 13,000 תושבים. כיום מתגוררים בה למעלה מ-25 אלף תושבים, והיא הוכרזה כעיר לכל דבר ועניין. לפי אתר ויקיפדיה, נכון לשנים האחרונות גבעת שמואל שהוכרזה בשנת 2012 כעיר, נמצאת במקום הראשון בדירוג הרשויות המקומיות המשגשגות ביותר מבין הערים הקטנות; מכון ירושלים הצביע על מחקר לפיו גבעת שמואל נמצאת במקום השני בארץ בשיעור האקדמאים בישראל; שיעור הגידול במקום כיום הינו כדי 2.4% לשנה;

העיר מדורגת בקבוצה של 8 מתוך 10 בדירוג החברתי - כלכלי; בינתיים, נבנה בית ספר תיכון בעיר ואף הוזמנתי לטכס הפתיחה. תלמידי גבעת שמואל שלמדו בכ- 40 בתי ספר תיכוניים כלליים ודתיים משיגים תוצאות מצוינות במבחני הבגרות בתשעים אחוזים.

אין ספק שרבים מבין תושביה החדשים של גבעת שמואל משתייכים לזרמים הדתיים השונים. מקומו של היישוב מושך אוכלוסייה חזקה רבה מכיוון בני ברק, רמת גן ואף ממקומות אחרים. כאשר הצבעתי על מגמה אפשרית כזאת כבר באמצע שנות התשעים פרנסי המפלגות החרדיות "התנפלו" עלי.

המציאות מוכיחה את בואה של אוכלוסייה דתית ואולם יודגש שאין רחובות סגורים ביישוב בסופי שבוע. בעבר העמדתי לעיון הציבור תכנית שאמורה הייתה לאפשר בית ספר תיכון, שטחים ירוקים נוספים ואף שטחי חניה הכה חסרים עבור האוכלוסייה החזקה;

אולם התנפלות ממש פיזית של תושבי השכונה בה אני גר, הביאה אותי לאפשר בחינת חלופות אחרות; במקום זאת העבירו את התוכנית לתיכון לשטח אחר והזמן לכך התארך; שטחי החניה בעייתיים לפחות כשהיו ואילו במקום להגדיל את השטחים הירוקים, בונים עוד מגדלי מגורים.

לטעמי, חסרה הבנה שגבעת שמואל אינה צריכה להגיע לאוכלוסייה של כארבעים אלף תושבים אלא לפחות מכך, אבל עם פתרונות לתחבורה, לחניה, לשטחים ירוקים ולמוסדות ציבור שהאוכלוסייה נזקקת להם. צר לי לציין שבשל גידול מהיר באכלוס ומחסור בשטחים בונים היום עוד ועוד בתי כנסת הנראים לעיתים כמו טלאים שלא במקומם. בעבר העליתי רעיון לעשות בניה משולבת כאשר קומת גני הילדים תהיה למטה ומעליהם יבנו בתי כנסת. שעות הפעילות של גני הילדים אינן מתנגשות עם שעות התפילה ובשבתות וחגים הגנים ממילא סגורים. כיום יש יותר מדי מקומות והם צפופים.

הפרישה הבלתי מתוכננת מרשות העיר

אחרי ארבע שנים של עבודה קשה והשקעה בלתי מתפשרת, אני מגיע להחלטה שלא לרוץ לקדנציה נוספת. מדוע? הבנתי שעם כל הכבוד לתפקיד, המעורבות המוגזמת מדי של התושבים וחוסר הפתרונות העתידיים הנדרשים לפיתוח מושכל של היישוב, אינם לרוחי. כבר אז בתקופת כהונתי ועוד יותר היום, אני חש שאין התמודדות ראויה עם בעיות התנועה והתחבורה.

מיקומה של גבעת שמואל מדרום לפתח תקווה - כביש 471 ממזרח, כביש 4 ממערב, אוני' בר אילן העוטפת את היישוב מדרום - כל אלה מחייבים שיקול דעת עמוק. לבנות ולבנות, כדי לא להיות חסומים ממערב על ידי הגשר החסום בסופי שבוע אל מול בני ברק. כדי לטפל במחסור במחלף מתאים שיקל את הכניסה העיקרית לגבעת שמואל ממערב הנדרש למקום דרך פתח תקווה ומשם לכביש 471;

אוממזרח דרך כביש 4 וצומת קריית אונו. וכן, פרויקטים של רמת גן ממזרח לגבעת שמואל. נוסיף את השלמת פינוי אזור השטחים הפתוחים באזור תל השומר ובנית אלפי יחידות דיור עבור קריית אונו, אור יהודה ועוד וכל זה כאשר אין תזוזה בפיתוח כביש 461 - כל אלו ישאירו את גבעת שמואל כמעין אי סגור ומסוגר.

הבעיה הינה שפרנסי העיר מוסיפים לבנות עוד ועוד מגורים וכך בעיות היסוד של תחבורה, חניה, נגישות ומוסדות ציבור חיוניים ילכו ויחריפו. ואם זה לא מספיק אנו צפויים בשנים

הקרובות לקשיים רבים בכל הקשור לרכבת הקלה שאמורה לזחול לתוכנו מכיוון צומת תל השומר, צומת בר אילן ומשם דרך גבעת שמואל לפתח תקווה.

התרחשו לא מעט דברים שמאד לא אהבתי. יום אחד התייצב חקלאי מפתח תקווה בשם קופמן, שהגיע לוועדה המחוזית וביקש להקים על שטח של 330 דונם - שהוגדר במזרח גבעת שמואל כשטח שלפי תמ"א 35 יישאר כשטח נופי פתוח - אולם אירועים, זה כאשר היה לו שטח חקלאי עם פרדס ובו מתקן שנקרא: 'הבאר של סבא', עליו הייתה לי מריבה גדולה עם המערכת. כאמור, השטח החקלאי והבאר בשטח גבעת שמואל במסגרת אותה תמ"א 35 אמור להישאר בשלב זה כשטח פתוח. אז על מה נסוב הריב? בעיני זו היתה הפרה חד משמעית של מה שהגדירו בתמ"א 35. כיום פועל במקום "הבאר של סבא" כאתר שמחות והבעלים עושים מזה כסף. כל יתרת השטח כפי שהוגדר בתמ"א 35 אינו מפותח; חלק מהבעלים עושים שם חקלאות, אבל לתכנן משהו גדול ומועיל לציבור כולו? לא עלה בדעתי של איש. כדאי לציין שאישור הועדה המקומית ניתן לו כאשר היא הייתה בפתח תקווה וגבעת שמואל הייתה אחת המועצות שפעלו תחת החלטותיה. גם קופמן אגב, היה פתח תקוואי. מתסכל אותי שעד היום אין על המקום שינוי בתמ"א ואולי כבר סוף סוף גם תב"ע.

לקראת סוף שנת 1997, דהיינו בתום ארבע שנים מלאות להיותי ראש המועצה, הודעתי על סיום תפקידי כראש המועצה. הבחירות הבאות נועדו לשלהי שנת 1998. עובדתית, ממלא מקומי וסגני זמיר בן ארי שוויתר לי על המקום הראשון בהתמודדות על ראשות

המועצה וללא פריימריז כפי שהתחייב, יכול היה במהלך הזמן שנותר עד הבחירות להתנסות ולהוכיח עצמו אל מול האוכלוסייה והמועמדים הפוטנציאליים לעמוד בפני הבוחר. בדיעבד זה אכן פעל כך וזמיר בן ארי הצליח בהתמודדות ונבחר לראשות המועצה בבחירות שהתקיימו בשנה שלאחר מכן. אולם השמעת טענה שכביכול תכננתי זאת מראש, על מנת להריץ אותו לקראת הבחירות במהלך השנה האחרונה, נדחתה על ידי ונתמכה ע"י הרכב של שלושה שופטי בית המשפט העליון.

במהלך הדיונים המשפטיים, הנחתי על שולחן בית המשפט העליון את מכתבי מיוני 1995, אותו הכנתי כטיטה שלא הוגשה למליאת המועצה וכתבתי שם אז כך: "....שורת מניעים אישיים היא ורק היא הסיבה להחלטה קשה זאת [להתפטר מראשות המועצה]. הדרך אותה עשיתי בשנתיים האחרונות ובעקר העשייה של השנה האחרונה הייתה מרתקת.

למדתי להכיר את תושבי היישוב, אנשים שלרבים מהם הייתי נעלם עד מאי 1993 ואת חלקם עדיין לא הספקתי להכיר אישית עד לסיום תפקידי. ההחלטה על פרישה מוקדמת לא הייתה צעד קל עבורי. בעבר כבר טענתי שלנו, אנשי הצבא יש את היכולת לקבל החלטות. כאשר בשלו נתונים מסוימים, הבאתי הכל לדיון אישי ופנימי וכך החלטתי".

ואכן כאשר החלטתי בסופו של דבר לממש את כוונתי לסיים את תפקידי, זה הוביל להליכים משפטיים. השופט חשין שעל שולחנו הונחה העתירה לבג"צ בכוונה למנוע ממני את ההתפטרות פנה אלי ובתשובתי אמרתי: ".....עם זאת, כבדה

עלי בקשתו של כבוד השופט חשין ועל אף הודעתי , אני רואה אותה כמו שהייתה עד סיום ההליך בבית המשפט העליון בשבתו כבג"צ.

הודעת ההתפטרות יצאה מתחת לידי ביום 4 בדצמבר 1997 ואילו הדיון בהרכב שלושה שופטים התקיים ביום 21 בדצמבר 1997.

בין יתר הדברים שנכתבו ע"י ההרכב, אצטט כאן את סעיף 7 כלהלן: ".....אפילו היינו סבורים שבמקרים קיצוניים ביותר ניתן לחייב ראש רשות מקומית להימנע מלהתפטר - וזאת איננו קובעים - אין בנסיבות המקרה הצדקה שננקוט הצעד מרחיק לכת שכזה. שאלנו במהלך הדיון אם קיימת נכונות מצד המשיב לשקול מחדש את צעדו, ונענינו על ידי בא כוחו שכלה ונחרצה עמו להתפטר מהתפקיד. בנסיבות המתוארות לעיל, ותהיה הביקורת הציבורית על מעשה ההתפטרות אשר תהיה, אין מקום עמנו לחייב את המשיב להימנע מלהתפטר, או לפסול את התפטרותו. נראה לנו, כי אין עילה להתערבותנו בהחלטתו של המשיב."

